

**ЛАНДШАФТ, ЯК ОСНОВА ДЛЯ ЗБЕРЕЖЕННЯ ТЕРИТОРІЇ ТА РОЗВИТКУ
ТУРИЗМУ І РЕКРЕАЦІЇ КАРПАТСЬКОГО РЕГІОНУ**

Систематизація інформації щодо можливості функціонального використання рекреаційних ландшафтів, на нашу думку, повинна ґрунтуватися на основі відповідного їх районування. Характеристика природних компонентів має включати якісні та кількісні показники, такі як - ґрунтовий та рослинний покрив, температурний режим, тривалість літнього та зимового періоду, кількість опадів та режим їх випадання, періоди з максимальною та мінімальною кількістю, стан антропогенної перетвореності) регіону в цілому, а також загальний напрям господарської діяльності, екологічний стан водойм, ґрунтів, повітряних мас та їх загальна циркуляція, наявність в регіоні шкідливих для довкілля підприємств, їх вплив на екологічний стан рекреаційної території взагалі і т.д. [2, с.112].

Вирішуючи питання проведення вільного часу, організації свого відпочинку, сучасна людина стоїть перед рядом проблем, в результаті вирішення яких, нею ж формується (вибирається) рекреаційне середовище потрібне (або максимально доступне) їй в конкретний момент. Рекреаційне середовище – це сукупність природних, технічних та соціальних явищ та процесів, що оточують людей під час їх рекреаційної діяльності. Уже тільки з цього визначення можна робити висновки щодо складності (різноманітності) взаємовідносин та взаємовпливу антропогенних і природних компонентів у ландшафті. Цікавими напрацюваннями в цьому плані є роботи Денисика Г.І. та Воловика В.М. За запропонованою ними схемою структура районування рекреаційних ландшафтів виглядає таким чином : рекреаційна область – рекреаційний округ – рекреаційний фізико-географічний район – рекреаційна місцевість. У межах долинних місцевостей вони пропонують виділяти рекреаційні смуги. Якщо рекреаційний ландшафтний комплекс розглядати як основу розвитку відповідної галузі економіки, то рекреаційний ландшафт виступає тут в ролі засобу виробництва турпродукту і отримання прибутку. Найсприятливіші для рекреаційного освоєння ландшафти, пропонується виділяти на основі кількісних та якісних показників і характеризує придатність території для відпочинку взагалі, не враховуючи специфіку конкретної туристсько-рекреаційної діяльності рекреанта, тобто - не враховує вимоги до конкретного виду туризму чи рекреації [1, с.32].

У структурі антропогенних ландшафтів рекреаційні, безумовно, є наймолодшими утвореннями, тому й найменше дослідженими. Причому, власне серед рекреаційних ландшафтних комплексів існує своя диференціація, пов'язана з можливостями їх функціонального використання.

Можемо стверджувати - рекреаційний ландшафт перебуває під впливом трьох основних сил, які протидіють одна одній, але без яких він втрачає свій зміст. З одного боку – діють звичайні сили природі (характерні для

відповідного регіону) з іншого – антропогенні процеси, які діляться на дві групи – перша група – процеси пов’язані з виробництвом турпродукту; друга – його споживанням. [3,с.45]. Виробник – представник господарської діяльності – маючи на меті отримання прибутку, задовольняючи різноманітний попит споживача, намагається розширити інфраструктуру, урізноманітнити її функціональне призначення і цим збільшити асортимент своїх послуг. Збільшення інфраструктури, а відповідно й потужності туристичного потоку спричинює надмірне втручання у природні процеси [4, с.11].

Тому, використовуючи ландшафтознавчий підхід до вирішення проблем розвитку туристсько-рекреаційної галузі господарства, на основі комплексних ландшафтних досліджень стає можливо економічно обґрунтувати максимально допустимі рекреаційні навантаження та розробити соціально-економічні рекомендації щодо функціонального призначення тієї чи іншої території, а також комплексного та оптимального використання її туристсько-рекреаційного ресурсу.

Змінюється загальна структура регіональних ландшафтів. І коли в господарській діяльності на певній території спостерігається зміна напряму розвитку економіки на розбудову індустрії відпочинку, можемо говорити про початок формування туристсько-рекреаційного ландшафту.

Література

1. Бучко Ж., Дутчак М., Чернега П. Відеоекологічний підхід до вивчення ландшафтних комплексів / Ж.Бучко, М.Дутчак, П. Чернега // Ландшафти та сучасність : Збірник наукових праць. – К.-Вінниця : Гіпаніс, 2000. – С. 131-133.
2. Гетьман В.І. Основні завдання і проблеми розвитку екотуризму в національних природних парках і біосферних заповідниках України / В.І.Гетьман // Гори і люди (у контексті сталого розвитку). Матеріали Міжнар. конфер присвяченої Міжнародному року гір (м. Рахів, 14–18 жовтня 2002 р.). - Рахів, 2002, т. 1 с. 304–312
3. Денисик Г.І., Воловик В.М. Нариси з антропогенного ландшафтознавства. Навчальний посібник / Г.І.Денисик, В.М.Воловик. – Вінниця : ГІПАНІС, 2001. – 170 с.
4. Дутчак С. Можливості території та мотивація споживача турпродукту в питаннях дослідження туристсько-рекреаційних ресурсів / С.Дутчак // Науковий вісник Чернівецького університету : Збірник наукових праць. Вип. 167: Географія. – Чернівці : Рута, 2003. – С. 194 – 201.

УДК 911:338

Г.В. МАШКА, Б.О. САМЧУК
Мукачівський державний університет

ПРЕФЕКТУРА ОКІНАВА (АРХІПЕЛАГУ РЮКЮ) ЯК РЕГІОНАЛЬНА ТУРИСТИЧНА ДЕСТИНАЦІЯ

Префектура Окінава в Японії, в регіоні Кюсю. Займає територію усього Рюкюського архіпелагу. Адміністративний центр префектури — Наха. Межує з префектурами Кагошіма та Міядзакі по морю. Має морський кордон із Китайською Народною Республікою та Республікою Китай.